bcn clàssics

Palau de la Música
L'Auditori

10 ANYS

03
11
26

L'AUDITORI

Sinfónica Nacional Juvenil de Venezuela

Gustavo Dudamel

www.bcnclassics.cat

idealista

tot és millor amb música

mecenes de BCN Clàssics

Sinfónica Nacional Juvenil de Venezuela
Gustavo Dudamel, director titular

3 de novembre de 2026, a les 20h
L'Auditori

bcn classics
Palau de la Música
L'Auditori
10 ANYS

Dmitri Xostakóvitx (1906-1975)

Simfonia núm. 7 en Do major, op. 60 ("Leningrad") 82'

Allegretto

Moderato (poco allegretto)

Adagio

Allegro non troppo

Sinfónica Nacional Juvenil de Venezuela

Director Fundador: José Antonio Abreu
Director Executiu: Eduardo Méndez
Director Musical: Gustavo Dudamel
Director General: Herich Sojo
Director Artístic: Andrés David Ascanio Abreu
Director Sectorial del Despatx i Gerent General SNJV: René Pirotte
Directora Sectorial de Projectes: Lorena Lugo
Director d'Esdeveniments: Ángel Linares
Directora de Consultoria Jurídica: Marbelis Rodríguez
Directora de Comunicació: Norma Méndez
Directora d'Audiovisuals: Nohely Oliveros
Director Artístic Adjunt: Adrián Ascanio
Coordinadora: Karolyn Burgos
Coordinadora de Logística: Laura Lanz

PRIMER VIOLÍ
Anderson Sosa
Ángel Rincón
Chantal Torrealba
Diego Ortiz
Elías Roa
Frank Guzmán
Gabriel Casanova
Harold Cortez
Jazmín Manrique
Jesús Herrera
José Sosa
Juliette Espina
Leonardo Morales
Luis Rodríguez
María Duarte
Mariana Barrios
Nicole Ramírez
Reggie Ortiz
Shoji Castro
Sofía Silva
Valeria Brizuela
Víctor Rondón

SEGON VIOLÍ
Alismar Sarmiento
Angie Perdomo
Anmary Hernández
Camila Hurtado
Elimar Rodríguez
Jesús Delgado
Juan Cubides
Juan Peraza
Marcela Pardo
María Ascanio
Mariangel Infante
Naikel Peralta
Oskar Gutiérrez
Ricardo Rojas
Sarah Álvarez
Sebastián Cordeiro
Stefanny Querales
Valery Pérez
Zaim Moussalli
Zair León

VIOLA
Alanna Reyes
Ángel Rojas
Aymara Pérez
Bianca Guerrero
Clara Luque
Diego García
Elisa Troya
Emilio Parada
Fernanda Araujo
Fernando Rodríguez
Francisco Pulgar
Gerardo Mazones
Juan Paredes
Rebeca Medina
Sara Peña
Sofía Chávez
Yusbely Nogales

VIOLONCEL
Fiorella Vielma
Gabriel Pérez
Isabel Monzón
Jiret Chaguan
José Coraspe
Juan Da corte
Marcela Gutiérrez
María Ascanio
María Aponte
Mariangel Díaz
Nicole Hernández
Rafael Villegas
Santiago Quintero
Shanthal Sambrano
Sophia Santana
Valeria Vitales

CONTRABAIX
Abel Tovar
Arlis Toro
Asaliah Silva

SINFÓNICA NACIONAL JUVENIL DE VENEZUELA

EL SISTEMA
MÚSICA PARA TODOS

Diego Bermúdez
Diego Aguilar
Eloisa Villalobos
Frank Carrero
Jesús Diaz
José Delgado
José Peña
Luciano Ramírez
Samuel Núñez
Xóan Ginez

FLAUTA
Emily Colmenarez
Gabriel León
Jorge Torres
Juan Pabón
Moises Primera
Víctor Contreras
Víctor Mosquera
Willian Sánchez

OBOÈ
Alejandro Briceño
Ángel Caro
Dayana Moreno
Olga Castro
Pedro Bracho
Román Berris
Víctor Rivas
Víctor Moya

CLARINET
Carlos Mariño
Edumar Pereira
Jesús Gordillo
Jorge Caldera
Juan Navas
Paolo Calderón
Rosmel Arteaga
Roxibell García
Yervis Riera

FAGOT
Gabriel Madrid
Ghabriella Vázquez
Imanol Reaño
José Salazar
Rodrigo Regalado
Sofía Cañestro
Verónica Díaz
Xavier Cruz

TROMPA
Aaron Mayz
Arcángel Ramos
Efradianny Añez
Eileen Cateri
Gabriel Rodríguez
Issac Paz
Jesús Pimentel
Juan Castillo
Luis Cordero
María Rodríguez
Miguel García
Sebastián Blanco

TROMPETA
Andrés Carreño
Daniel Giménez
Edward Camacho
Francisco Rojas
Johan Morales
Jorge Solorzano
José Salazar
Juan Pérez
Juandavid Camacho
Keily Flores
Sebastián Merchán
Viviana Pacheco

TROMBÓ
Alexandra Hernández
Carlos Jiménez
Gabriel Vivas
Gabriel Rosillo
Iliert Alviarez
Juan Hernández
Leonardo Rondón
Luis Hernández
Manuel Parada

TUBA
Juan Moya
Luis Sánchez
Sarah Acosta

PERCUSSIÓ
Alicia Segovia
Anderli Mora
Andrea Vargas
Franchesco Vielma
Ian Jaspe
Jesús Guillen
Manuel Martos
Mathias González
Rafael Crespo

ARPA
Angeli Di Lorenzo
Sophia Cisneros

PIANO
Samuel González

ARMACUACO
ARPA CRIOLLA
Emily Bogado

MARAQUES
Paola Mendoza

CUATRO
Deogo Casanova

CONTRABAIX
Stefani Díaz

Sinfónica Nacional Juvenil de Venezuela

© Nohely Oliveros

La Simfònica Nacional Juvenil de Veneçuela és una orquestra itinerant formada per joves d'entre catorze i dinou anys, amb una estructura que es renova contínuament. Concebuda pel mestre José Antonio Abreu com un aparador musical del treball col·lectiu d'El Sistema, la seva primera generació va debutar el 30 d'abril de 1975. Des de llavors, s'han anat succeint noves seleccions formades pels joves amb més talent del país. El 2025 es va convocar una nova generació amb motiu del cinquantè aniversari d'El Sistema.

Al llarg de la seva trajectòria, la Simfònica Nacional Juvenil de Veneçuela ha estat dirigida per grans mestres internacionals, entre els quals cal destacar Claudio Abbado, Sir Simon Rattle, Daniel Barenboim, Lorin Maazel i Krzysztof Penderecki, entre d'altres. De les seves files han sorgit músics com Gustavo Dudamel, Christian Vásquez, Diego Matheuz i Edicson Ruiz, els quals han desenvolupat reeixides carreres tant dins com fora de Veneçuela. Molts altres han seguit camins professionals diferents i han destacat en diverses disciplines tot aplicant els valors adquirits a El Sistema.

Els integrants de l'Orquestra Simfònica Simón Bolívar de Veneçuela són els responsables de preparar aquesta nova generació compartint els seus coneixements i experiències d'acord amb la metodologia pedagògica, social i artística consolidada per la institució. Per mitjà de tallers d'un sol instrument, assaigs per seccions i assaigs generals, els joves músics es formen sota un enfocament que persegueix sempre el nivell musical més alt.

Al cap de cinquanta anys de la seva creació, El Sistema, present avui en més de setanta països i amb més d'1,3 milions d'infants i joves participants, es consolida com un model d'inclusió, transformació social i generació d'oportunitats basat en la cultura del mèrit, l'esforç, la constància i la disciplina.

Gustavo Dudamel

Director

© Ryan Hunter

Gustavo Dudamel és una de les figures culturals més emblemàtiques de la nostra època. Ha dedicat la seva vida al poder unificador de la música i a la convicció que l'art no és un simple entreteniment, sinó un motor de compassió, de dignitat i de transformació. Combinant l'excel·lència artística amb un optimisme inalterable, Dudamel ha redefinit el paper del director d'orquestra en la vida pública i, alhora, ha ampliat l'abast de la música clàssica a través de continents, comunitats, gèneres i generacions.

El setembre de 2026 assumeix el càrrec de director musical i artístic de la New York Philharmonic. Esdevé, així, el vint-i-setè director que lidera l'orquestra i continua una línia que inclou Mahler, Toscanini i Bernstein. Paral·lelament, exerceix com a director musical i artístic de la Simfònica Simón Bolívar de Veneçuela. També té el títol de llorejat artístic i cultural i de director fundador llorejat de la YOLA (Youth Orchestra Los Angeles) de la Los Angeles Philharmonic (LAPO). Tot això arriba després de disset anys com a director musical i artístic de la LAPO, durant els quals va contribuir a redefinir el paper i les possibilitats d'una orquestra moderna.

En el cor de la seva filosofia artística hi ha la seva experiència com a nen a El Sistema de Veneçuela, el moviment revolucionari d'educació musical fundat per José Antonio Abreu. A través de la Fundació Dudamel, que codirigeix juntament amb l'actriu i directora María Valverde, i d'iniciatives com la YOLA, continua sent un dels defensors més visibles del món de l'educació artística i de la transformació social mitjançant la música.

La seva influència s'estén molt més enllà de l'àmbit de la música clàssica. Ha participat en esdeveniments globals com els Oscar, la Super Bowl, la Final de la Copa del Món de la FIFA i la reobertura de la catedral de Notre-Dame de París. Ha col·laborat amb artistes com ara Coldplay, Billie Eilish, Cynthia Erivo i Nas. El seu treball en cinema, televisió i mitjans digitals inclou *West Side Story* de Spielberg, *Star Wars: El despertar de la força*, *Els Simpson* i *Barri Sèsam*, entre d'altres. Guanyador de nou premis Grammy, ha estat nomenat per Time una de les cent persones més influents. També ha rebut el Premi Glenn Gould, la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts del Ministeri de Cultura d'Espanya i molts altres reconeixements internacionals.

La representació internacional de Gustavo Dudamel és a càrrec de Fidelio Arts Ltd (Londres).

Vivim la
música clàssica
des de dins
Orgullós patrocinador de BCN Clàssics
LA VANGUARDIA
T'apropem a la cultura

El pueblo de Venezuela ha demostrado una enorme resiliencia ante las pérdidas devastadoras causadas por los terremotos del 24 de junio.

Sé parte de su recuperación.

El Programa de las Naciones Unidas para el Desarrollo (PNUD) y el reconocido director de orquesta venezolano Gustavo Dudamel, unen esfuerzos para movilizar recursos en favor de las comunidades afectadas por los terremotos.

Una contribución hoy puede apoyar a las comunidades y familias afectadas en el regreso a sus hogares, el retiro de escombros, el restablecimiento de servicios esenciales y la recuperación de sus medios de vida.

NO OLVIDES A VENEZUELA
CONTRIBUYE HOY.

PNUD

Notes al programa

Xostakóvitx. Simfonia núm. 7 en Do major, op. 60, «Leningrad»

Quan dos horrors s'uneixen en una desgraciada fusió, no s'ha de descartar que el relat que envolta la creació d'una obra d'art, especialment si aquesta pot ser emprada amb uns certs interessos propagandístics, sigui inicialment utilitzat per servir-los. I, en efecte, el que avui sabem sobre la gènesi de la *Setena simfonia* de Xostakóvitx és ben diferent del que es va contar i escriure al principi. El repàs a la bibliografia ens deixa relats diferents, segons que la font sigui més antiga (*Pàgines de la vida de Xostakóvitx*, de Dmitri i Ludmilla Sollertinski, 1979) o més recent (*Xostakóvitx i Stalin*, de Solomon Volkov, 2004; no s'ha de confondre amb el discutit llibre del mateix autor, *Testimoni*, 1979). El 22 de juny de 1941, l'exèrcit nazi va envair la Unió Soviètica, i el 8 de setembre es va iniciar el terrible setge a la ciutat de Leningrad, que es va prolongar gairebé nou-cents dies. Xostakóvitx va escriure i completar la *Setena simfonia* amb rapidesa, en menys de sis mesos. I és una música que retrata amb un enorme impacte l'horror. Inicialment es va pensar, també amb l'ajuda de la pròpia declaració de l'autor, que aquest horror, el del setge nazi, havia inspirat l'obra. No obstant això, Xostakóvitx va deixar després poc marge a l'equívoc: «No tinc res en contra d'anomenar la *Setena* la *Simfonia Leningrad*, però no tracta de la Leningrad assetjada, sinó de la Leningrad que Stalin va destruir, una tasca que Hitler es va limitar a rematar».

Avui sembla clar que Xostakóvitx va començar a concebre la simfonia abans de la invasió nazi. Retratava un altre horror, el generat per Stalin, que, fins i tot en les estimacions més benèvoles, va ser responsable de bastants milions de morts en les seves temibles purgues, que havien aconseguit el seu punt culminant en la dècada anterior. Però, com sovint s'esdevé, quan un horror extern (el nazi, en aquest cas) amenaça un poble, aquest oblida la seva pròpia desgràcia interna per unir-se enfront de l'enemic exterior. Xostakóvitx va culminar la seva simfonia, i la seva estrena per l'Orquestra del Bolxoi a la ciutat de Kuibixev, el 5 de març de 1942, va servir bé la propaganda soviètica. Molt més heroica va ser la primera interpretació a Leningrad, el 9 d'agost d'aquell any, realitzada pel que quedava de l'orquestra de la ràdio, a penes quinze músics complementats per qualsevol músic de la ciutat,

civil o militar, que pogués mantenir-se dempeus. Alguns, de fet, no van arribar a assolir aquesta fal·lera i van morir abans del concert. La feblesa dels músics era tal que amb prou feines van poder acabar una interpretació completa de l'obra abans d'aquesta estrena. Simplement, no tenien forces. Però aquesta era l'ocasió de mostrar la seva voluntat fèrria de resistir l'enemic. El clima era l'apropiat.

Mesos abans, quan es va iniciar el setge, Xostakóvitx havia estat requerit per adreçar-se als seus conciutadans a la ràdio: «Fa una hora he acabat de compondre el segon moviment de la meva última gran composició orquestral. Si aconsegueixo acabar el tercer i quart moviments, l'obra serà la meva setena simfonia. Malgrat la guerra i el perill que amenaçava Leningrad, vaig escriure els dos primers moviments amb força rapidesa. Per què els explico tot això? Perquè els habitants de Leningrad que m'escolten sàpiguen que la vida continua a la nostra ciutat. Tots nosaltres fem ara una guàrdia militant. Com a fill de Leningrad que no ha abandonat mai la ciutat que l'ha vist néixer, sento molt intensament tota la tensió que vivim. La meva vida i el meu treball estan completament lligats a Leningrad». L'estrena en aquesta ciutat, transmesa per altaveus, va servir per reforçar la resistència de la població i també per minar la moral dels alemanys en un eficaç cop de guerra psicològica.

L'obra va tenir un gran impacte també al món occidental, després del periple de la partitura, digne d'una pel·lícula de suspens. Va passar de manera clandestina, en microfilm, des de Kuibixev, via Teheran i el Caire, fins a Nova York (on va ser interpretada en un concert de gran repercussió dirigit per Arturo Toscanini), per tornar després a Europa i ser presentada a Londres el juny de 1942. El que la *Simfonia Leningrad* va significar en termes de propaganda enfront del setge nazi només quedaria temperat anys després, quan es va saber la realitat de la seva gestació. El que no va canviar va ser el fet que és un retrat esfereïdor, estremidor, de l'horror. L'orquestració és imponent, com probablement no podia ser d'una altra manera: 3 flautes (incloent-hi un flautí), 2 oboès, corn anglès, 3 clarinets, 2 fagots, contrafagot, 8 trompes, 6 trompetes, 6 trombons, tuba, piano, timbales i percussió variada, 2 arpes i cordes en un contingent nodrit (16/14/12/10/8).

L'Allegretto inicial (el moviment més llarg dels quatre, gairebé mitja hora) comença de manera molt afirmativa per part de la corda, encara que els metalls i la percussió hi posen un cert contrapunt d'inquietud. El passatge posterior de flautes i cordes sembla portar una certa pau, que es dilueix poc després per deixar pas a una marxa que al començament presenta un tint aparentment innocent, fins i tot ingenu (oboè i fagot sobre suaus redoblaments de la caixa). Aquest motiu, conegut com a «tema de la invasió», creix en intensitat i explota en tota l'aclaparadora orquestració, de manera que el que inicialment sembla fins i tot triomfal va adquirint progressivament un color obertament sinistre, feridor, amarg, realment colpidor. No és, com assenyala el mateix Xostakóvitx, una música que dibuixi la guerra en sons, sinó en les punyents emocions que provoca. Ho descriu bé el director anglès Mark Wigglesworth, reconegut expert en la música de Xostakóvitx: «En el que probablement són alguns dels minuts de música simfònica més extraordinaris mai escrits, Xostakóvitx va acumulant una agonia damunt l'altra. Just quan creus que allò s'acabarà, torna a començar». El retorn del motiu inicial de la simfonia és una lluitadora afirmació davant l'horror, i aquesta confrontació és, en si mateixa, un moment profundament commovedor, perquè després de l'horror escoltem la lluita, la resistència, visible o no, davant d'aquest. El final del moviment, amb la trompeta en *pianissimo* sobre una percussió suaument amenaçadora, ominosa, també en *piano*, no pot ser més colpidor i inquietant.

El segon moviment, Moderato (poco allegretto), va rebre inicialment el títol de *Records*, que Xostakóvitx després va esborrar. Com tantes vegades en Xostakóvitx, hi ha una tristesa a penes dissimulada en aquest «scherzo molt líric», utilitzant les paraules del compositor. No hi podia faltar l'interludi amargament grotesc, tan genuïnament característic del compositor rus, enunciat per la fusta amb un àcid motiu a la meitat del moviment. L'Adagio s'inicia amb acords agressius de la fusta, amb el requint, a la zona més aguda de la tessitura, ferint d'una manera especialment corrosiva la nostra oïda. La música que presenta la corda no abandona inicialment la tristesa, però la serenitat que transmet aviat es revela enganyosa: hi ha trets indubtables de ràbia, d'ira apassionada, d'anhel de supervivència i de triomf. Però el final del moviment ens retorna, no obstant això, al dolor, expressat ara en *pianissimo*, com un ressò d'aquesta tristesa inicial.

Xostakóvitx no deixa un moment de respir i prescriu, sense solució de continuïtat (*attacca*), el començament del moviment final, Allegro non troppo. Un inici en principi inquietant, i després, en el que sembla indubtablement triomfal, la

victòria davant l'horror, amb molts trets de goig marcial. Indubtablement triomfal? Hom sent la creixent temptació de dir que… a mig fer. Ací i allà hi ha trets que suggereixen que l'eufòria no acaba de desprendre's de trets amargs, gairebé furiosos (aquests cops d'arc de la corda, *col legno*, prop de la meitat del curs del moviment). El final de l'obra, aparatós, grandiloqüent, ens deixa aquesta sensació d'un triomf, sí, sobre l'horror, però amb un clima en el qual la mateixa música ens convida a no oblidar aquest horror vençut. Ambigüitat? Pot ser sí. El precitat Mark Wigglesworth destaca que «la capacitat innata de la música de ser ambigua és una de les seves virtuts principals, i a Xostakóvitx li va salvar la vida». Alex Ross, al *New Yorker*, ho afirmava d'una manera semblant: «La urgència de Xostakóvitx per desafiar l'autoritat sempre va estar modulada pel seu instint de supervivència». La *Setena simfonia* de Xostakóvitx va servir bé la propaganda soviètica, però, passat l'efecte emocional immediat, no va trigar a ser criticada quant a la seva qualitat, fins i tot pels mateixos biògrafs del compositor, com Krzysztof Meyer, que dista de considerar-la una obra mestra, al contrari que Wigglesworth.

Sembla més intel·ligent l'afirmació d'un altre dels experts en l'obra del compositor, Ian MacDonald, que suggereix encertadament deixar que la música parli per si mateixa. Quan ho fem així, el discurs esdevé ben eloqüent. I no és difícil d'identificar-hi aquesta ambigüitat abans esmentada. Xostakóvitx, molt conscient d'aquest horror intern que vivia el seu país sota el règim comunista, va aconsellar temps després a Galina Vixnévskaia (la famosa soprano esposa de Rostropóvitx, tots dos molt amics del compositor): «Treballa, interpreta. Vius aquí, en aquest país. Has de ser realista. No siguis ingènua. No hi ha una altra vida. No pot haver-hi una altra vida. Dona gràcies per estar aquí respirant». La supervivència, primer. Però sense oblidar mai fins on havia arribat l'horror, com s'hi havia resistit i, en certa manera, fins a quin punt era lluny d'haver estat extingit del tot.

Rafael Ortega Basagoiti

RESTAURANT 7 PORTES
ANY 1836

Vine a sopar amb la teva entrada del concert i et regalem una **copa de cava**.

CUINA OBERTA
tots els dies
de 13h a 00h

Passeig Isabel II, 14
08003 Barcelona
Tlf. 93 319 30 33
reserves@7portes.com

Restaurant oficial del bcn clàssics

www.7portes.com

@7Portes

Fotografia: Marc Cuxart

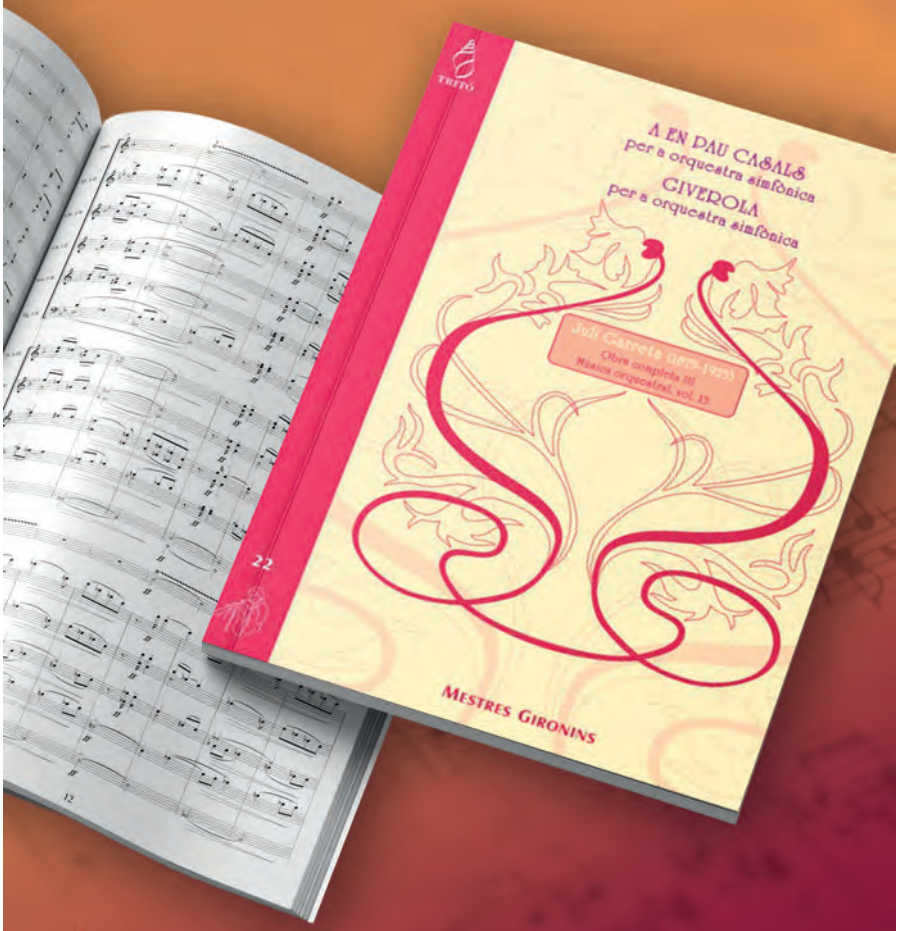

Egass
barcelona

Joies amb essència

www.egassbarcelona.com Handmade egassbarcelona

Compromesos amb el patrimoni musical català

TRITÓ

Consulta el nostre catàleg:
www.trito.cat

bcn clàssics

Temporada

26/27

Semyon Bychkov
& Orquestra Filharmònica Txeca

Anne-Sophie Mutter
& Münchner Philharmoniker

Klaus Mäkela
& Royal Concertgebouw Orchestra

Daniele Gatti
& Staatskapelle Dresden

Entrades a la venda
bcnclassics.cat | 93 342 61 75

Abonaments 25% de descompte

TRITÓ IBERMÚSICA Generalitat de Catalunya Departament de Cultura icec Ajuntament de Barcelona inaem Financiado por la Unión Europea NextGenerationEU Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència L'AUDITORI idealista CatMúsica LA VANGUARDIA

Cicle BCN Clàssics 25\26

Organitzen:

TRITÓ

IBERMÚSICA
FUNDACIÓN IBERMÚSICA

L'AUDITORI

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

ic Institut Català de les Empreses Culturals

Ajuntament de Barcelona
Institut de Cultura

Financiado por la Unión Europea
NextGenerationEU

Pla de Recuperació, Transformació i Resiliència

Gobierno de España · Ministerio de Cultura y Deporte · inaem

Col·laboren:

idealista

Restaurant Ànec 7 Portes

Mitjans oficials:

CatMúsica

La Vanguardia

Troba'ns a:

Enamorats, 35
08013 Barcelona

www.bcnclassics.cat
contacte@bcnclassics.cat
93 342 61 75

BO CULTURA

GAUDIM LA MÚSICA EN SILENCI

MOLTES GRÀCIES!

FSC
www.fsc.org
MIXT
Paper | Donant suport a la silvicultura responsable
FSC® C128359